

Foaia Diecezană

Organul oficial al eparhiei ortodoxe române a Caransebeșului

<p>Prețul abonamentului</p> <p>Parohiile cl. I. și II. pe un an 5000 Lei Parohiile cl. III. . . . . 4000 Lei Parohiile sub clasă . . . . . 3000 Lei Pentru particulari . . . . . 1500 Lei</p>	<p>APARE DUMINECA</p> <p>MANUSCRISELE SE VOR TRIMITE PE ADRESA CONSILIULUI EPARHIAL, SECȚIA CULTURALĂ.</p>	<p>Prețul inserțiunilor</p> <p>Concurs de prof. 4000 Lei. Parohii de cl. I 2500, de cl. II 2000, de cl. III 1500 Lei celelalte publicații 1 cm. □ 20 Lei</p>
---	--	---

EROII NEAMULUI

*Dormiți în pace umbră, martiri ai României
 Ce-ați îngrășat pământul cu sânge de eroi!
 Bătrâni cărunți cu vază și floarea tinereții,
 Ce'n lupte sângeroase căzând, v'ați rupt din noi.*

Ziua eroilor o sărbătorim odată cu înălțarea Domnului. Iisus s'a înălțat la cer după ce și-a îndeplinit misiunea și ne-a adus mântuirea. Iisus s'a înălțat la cer, spre a ne indica calea spre ideal și sfințenie. Eroii și-au îndeplinit misiunea vieții lor prin jertfă totală la altarul patriei. Ei au murit pentru viața și istoria noastră. Ei ne-au demonstrat logica jertfei pentru ideal și ne-au experimentat sfânta pasiune a dăruirii pentru altul!

Ziua eroilor e ziua împlinirilor naționale și a convertirilor religioase. E zi de rugăciune, meditație și învoire morală. La mormântul unui erou se descopere, se îngenunche și în tăcere se roagă. Lângă crucea eroului, descifrăm spiritul de abnegație și interpretăm sensul eroic al existenței. Acolo înțelegem renunțarea la tine însuși și dăruirea pentru altul. Acolo învățăm să murim, pentru ca prin moartea noastră să trăiască patria și să învie neamul. Prin jertfa lor a biruit dreptatea și s'a instaurat în lume adevărul!

Da, ei au murit ca să trăim noi; ei au înfruntat viforința frontului, spre a ne bucura de adierea păcii; ei au pățimit în crivățul morții, spre a învia neamul și dreptatea lui.

Toate generațiile de eroi s'au avântat în lupte și au purtat calvarul frontului cu nădejdea că din jertfa lor va înflori în țară și în lume dreptatea și libertatea. S'au dăruit cu nădejdea împlinirii idealului și a solidarității. Au luptat pentru apărarea patriei și au sângerat pentru viitorul ei. La temelie patriei stau oseminte sfinte de eroi, iar glia străbună e stropită cu

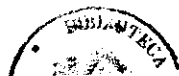
sânge de erou și e udată din veac în veac cu lacrima suferinței și cu sudoarea muncii creatoare.

De ziua lor se cade să recapitulăm jertfa, să descifrăm sensul morții lor și în tăcere să facem legăminte și să luăm hotărâri. Ziua eroilor e zi de admirație și entuziasm. E zi de respect și răspundere. E zi de tăcere și reculegere. Cimitirul eroilor, cuprinde taina unei educații eroice și sentința marelui tribunal istoric.

Cimitirul eroilor cuprinde toate patimile neamurilor și toate crucificările pentru mai bine și viitor. Toate Golgotele unui neam și toate răstignirile generațiilor luptătoare pentru dreptate și prosperitate ni le indică cimitirul eroilor. De lângă crucile eroilor și din împărăția tăcerii și a păcii, să luăm puteri și îndrăsneală în lupta vieții și în perspectiva istoriei. Dela eroismul lor să învățăm eroismul faptei creatoare, eroismul sincerității, eroismul voinței și al hotărârii, eroismul conștiinței și al fraternității spirituale. Lângă mormântul unui erou înțelegem logica jertfei și a depășirii. „Înțelegem prin eroism puterea de a ne învinge pe noi înșine pentru a face să triumfe valorile dictate de propria noastră conștiință“, iar „cel mai înalt grad de eroism moral este acela pe care îl realizăm când reușim să înrângem cel mai puternic instinct al unei ființe viețuitoare: *instinctul de conservare de sine*. Când poți zice: sunt capabil de a-mi sacrifica viața pentru ideal, atunci am atins maximum de eroism“¹⁾. *Capacitatea eroică* le-a deschis calea învierii, iar elanul și spiritul de jertfă îi fac nemuritori.

Eroii au murit cu credința în ideal. S'au jertfit pentru ceea ce au iubit și năzuit. Au iubit libertatea și au năzuit spre armonie și înfrățire. Și-au făcut datoria față de trecut și au

1. Prof. G. G. Antonescu — Teologia Contemporană ed. II p. 69-70 Buc. 1943.

fost prezenți în fața răspunderilor față de istorie și posteritate. Simțul datoriei și responsabilitatea etică, le-a mărit forța și rezistența în luptă cu toate impunerile și adversitățile vremii. Au fost apostoli ai jertfei și mucenici ai iubirii integrale.

Deaceia pe mormântul care ascunde trupul în care a trăit un suflet mare ștău scrise pentru noi trei imperații: 1. Să-mi iubiți și să-mi cinstiți amintirea; 2. Să învățați să muriți; 3. Să nu uitați că, cu iubirea, pe care nu mi-o mai puteți arăta mie, sunteți acum datori față de alții¹⁾. Acesta e testamentul lăsat urmașilor și care e scris cu litere de foc pe firmamentul istoriei. Dacă din belșugul jertfei lor a fost alimentată flacăra iubirii de patrie și inspirată năzuința de împlinire și depășire; pentru urmași se cere strădanie și efort de a valorifica și cimentă realizările istorice ale generațiilor eroice. Să jertfim totul pentru idealul solidarității și înfrățirii generale. Să nu ne abatem dela drumul sacrificiului pentru ideal și să ne înrolăm sub steagul libertății și al muncii creatoare. Să primim inspirațiile eroismului moral și al solidarității spirituale, ce ni-l procură ziua eroilor noștri. În viață nu se poate birui decât prin muncă, virtute și creație. Eroii au avut *vocația morții eroice* și nu s'a abătut dela legea sacrificiului suprem, fiind convinși că fără jertfă nu se poate concepe biruință și înviere. Deaceia, eroii, fac parte din patrimoniul spiritual al umanității și din sacrificiile lor se întreține aspirația permanentă a omenirii spre ideal și veșnicie. (Cu drept cuvânt prin „*idealist înțelegem omul capabil de luptă și sacrificiu pentru triumful unei valori dictată de propria lui conștiință. Omul care are ceva sfânt și luptă pentru ceva în viață*”²⁾).

Suflete pline de idealism și călitate la para focului sacru, eroii sunt ființe reprezentative în viața neamului. Eroii sunt firi idealiste și însuflețite de marile idealuri ale umanității.

Dacă „martirul este martor care a văzut mărirea lui Dumnezeu strălucind în făptura lui Hristos și a depus drept garanție a mărturiei sale suferința și moartea³⁾”, apoi eroul e martorul trecutului milenar, ce se jertfește pentru drepturile și libertățile neamului. Eroul e un titan al voinței morale și un apologet al legii străbune ce nu cunoaște tranzacția și compromisul în lupta pentru adevăr și dreptate. Intransigența, corectitudinea și abnegația sunt armele de luptă ale eroului. În vijelia istoriei și în baia

sângelui, eroul capătă nemurirea. *Deaceia eroismul e puterea ce înfrânge veacurile și o domină; prin depășire, — vremelnicia.*

Eroul în istorie e un mentor spiritual și un paznic neînfricat. E o făptură nouă și o personalitate dinamică. E omul, care a reușit să se învingă pe sine și să birue instinctul de conservare.

În acest sens sunt pline de adevăr aprecierile pe care le face Thomas Carlyle despre eroism și eroi, El spune că: ⁴⁾

„Eroismul este munca fără nădejde de răsplătită, energia morală, noblețea și demnitatea vieții. *Eroii* sunt oameni de esență superioară cari croesc drumurile pe care merge omenirea de veacuri. *Eroul* este omul care înțelege în adâncul ei realitatea, acela care din haos face o lume, acel ce nu se împiedecă de himere și și greutăți, *acel care caută cu toate sacrificiile adevărul*”.

Eroismul e evadare din vremelnicie, e luptă cu tine însuși și cu duhul lumii, e depășire și înamorare de veșnicie. E jertfă pentru ideal și dăruire pentru imponderabilele vieții spirituale. Eroismul e o forță morală, e o energie pusă în slujba unui ideal suveran. Eroul este exponentul și mandatarul neamului întreg. El luptă pentru marile idealuri ale umanității și nu cunoaște obstacol în opera de înfăptuire a dreptății sociale, a libertății naționale și a armoniei universale. Eroul e în slujba poporului și el strigă la răspântiile istoriei durerea și suferința neamului. „Eroul istoric e vulcan în erupție a sufletului colectiv. Investit cu nenumăratul aseatiment al mulțimii, eroul e gândul milioanei de gânduri și brațul milioanei de brațe”.

La voința de înfăptuire a eroului se mai adaugă credința în forța dreptății și a adevărului cât și certitudinea în misiunea și destinul său istoric. *Eroul crede și luptă cu hotărâre; eroul iubește și se dăruiește pentru credința lui și a neamului său.* În sufletul eroului geme și plânge neamul, iar inima sa sângerează la toate nedreptățile și umilirile patriei sale. *El reacționează cu vehemență, sfidând moartea și coaliția urii asasine.* Eroul e modelul viețuirii verticale și exemplul ascenziunii spre sfințenie. Viața eroului e dâră de lumină și cărare spre victoria deplină și definitivă.

„Eroii sunt în același timp și plămuitorii, modelul și într'un înțeles mai larg creatorii a tot ceea ce mulțimile doresc și visează să realizeze. *Eroii sunt lumina care luminează tot întunecul lumii.* Ei ard întocmai ca o făclie naturală strălucind pretutindeni ca un dar al cerului”. (*Carlyle p. 2*).

2) Prof. Dr. Gr. Cristescu — Misionarism cultural p. 88 Sibiu 1928.

3) Prof. G. G. Antonescu op. cit. p. 14.

4) Prof. N. Mladin — Martirii ortodoxiei p. 9 Sibiu 1945.

Credința în Dumnezeu, credința în neam și în binele umanității sunt suportul moral al activității și îndrăsnelii eroului. Eroul nu ține la viață, căci prin moarte învinge și prin drama sângelui se purifică și se înalță spre piscurile înșorite ale învierii. Prin eroism slujim deopotrivă și cerul și neamul.

Cel mai sublim eroism îl găsim în crucificarea lui Iisus și în chinurile și torturile multor de martiri. Din iubire față de omenirea naufragiată, Iisus a pățimit și ne-a împăcat cu cerul. Tot așa și eroii din dragoste față de glie și tradițiile patriei, cât și din dragoste față de viitorul neamului; — voluntar merg spre patimă și moarte, spre a prilejui învierea și biruința celor mulți. Ei stau la temelie istoriei și din jertfele lor se afirmă libertatea și progresul: *Un erou este un om de convingeri și credința sa e mărturisită și pecelluită cu prețul vieții.* E pregătit pentru suferință și e capabil de jertfă. Eroii apar pe toate terenurile de activitate omenească. Găsim eroi ai științei, eroi ai artei, eroi ai patriotismului, eroi ai dreptății sociale, eroi ai libertății, eroi ai educației, eroi ai frontului și eroi ai muncii creatoare. Toți cei ce slujesc unui ideal, trăesc pentru o credință, mărturisesc o convingere și luptă pentru dreptatea poporului și mor pentru biruința adevărului — sunt eroi. Să mori pentru o idee și să lupți pentru un crez e sublim. Să aperi pe altul cu viața ta și să speli cu sângele tău rușinea și umilința patriei e ceva divin. Să rupi lanțul robiei și să sfărâmi cătușele tiraniei, e faptă de erou. Să strigi dreptatea celor mulți și să protestezi contra speculării omului de către om, e atitudine și ținută eroică. Să pătimești pentru libertate și demnitate; să suferi pentru trecut și viitor; să suporti teroarea și violența dar să stai pe poziție și să-ți pui viața în primejdie e încă un *act de eroism.* *De aceea eroul e și un stegar și un luptător al revendicărilor sociale și naționale.*

Erou e cel ce pătimește pentru patrie, erou e cel ce sângerează pentru front, eroism arată cel ce asudă în fabrică și pe șantier, cel ce lucrează în uzină și mină, precum și cel ce se frământă și caută durerile și patimile poporului pentru istorie.

Eroi sunt invalizii și patrioții ce poartă pe trupul lor urmele teroarei, suferinței și violenței asasine. Eroii sunt cei ce au crezut în victorie și au plecat urechea la durerea și suferința poporului și au protestat contra împilării și silniciei seculare.

Cultul acestor exemplare de elită și firi excepționale e obligație morală și națională. Dacă pe mormântul martirului în primele veacuri se zidea o biserică; apoi pe mormintele

eroilor trebuie să se înalțe maiestuoasă și invincibilă cetatea unirii românești.

Cu drept cuvânt s'a zis că eroul nu moare când se coboară în mormânt, ci numai atunci când s'ar întâmpla să coboare în uitare, în lipsă de respect, când le-ar lipsi cultul lor. Mai ales pentru vremea noastră și educația generației tinere, cultul eroilor e o valoare suverană în opera de orientare și formare a tineretului nostru. De aceea să luăm aminte următorul îndemn: „Nimic nu este mai frumos și mai exemplu pentru viitorime, decât ca faptele frumoase ale trecutului să nu fie uitate în întunecul neștiinței, scrie spaltarul A. Sion către M. Cogălniceanu! Iar Delavrancea în „*Apus de soare*“ zice că: „Pe oasele eroilor se odihnește tot pământul Moldovei“ Viața și istoria țării e asigurată prin moartea eroilor, iar progresul patriei se bazează pe *cultul lor.*

Deacea jertfa lor, e stimulent și chemare: de a mobiliza toate energiile neamului pentru a înfăptui o nouă ordine morală și socială și a face ca din jertfa lor să rodească idealul cultural și umanitar. Să nu fim rentierii jertfei lor și nici traficantii morții lor, ci salvatori și misionari ai țării pe care au dorit-o și pe care o vor consolidată și întregită. Pentru acest ideal s'au jertfit atâtea generații și au pățimit atâtea eroi. Toți cei capabili de jertfă s'au sacrificat benevol și voluntar pe altarul idealului.

Ei prin aceasta au devenit eroi și prin ei omenirea trăește și se ridică spre culmi de sfințenie și perfecțiune.

De ziua lor se cade să ne identificăm cu înfăptuirile mărețe ale generațiilor de eroi și apoi să ne hotărîm de a valorifica și împlini — printr'o sinceră comuniune spirituală cu acești eroi — jertfa și idealul pentru care au sângerat, au suferit și au murit.

Să luăm aminte ca nu cumva prin faptele noastre să atragem asupra neamului blestemul și răzbunarea eroilor, căci „Eroii și martirii sunt planete pe cerul omenirii“.⁵⁾ Eroul nu iartă pe profanatori și osândește fără milă pe trădători.

Dacă zeul Anteu capătă noi forțe atingând pământul, tot așa și noi atingând pământul din cimitirul eroilor și meditând în tăcerea crucilor alinate, să luăm noi puteri, curaj și hotărîre în afirmarea drepturilor și libertăților pentru care s'au jertfit eroii!

Eroii ne cheamă pe toți la muncă, solidaritate, înfrățire și armonie. Cine vine la mormintele eroilor și nu ascultă strigarea lor nu merită să se bucure de belșugul jertfei lor.

Prof. I. Bulea-Cășuneanu

5) Dr. P. Groza — In umbra celulei p. 254 Buc. 1945

GRANIȚA ȘI OAMENII EI.

(Urmare din Nr 20/1945)

Generalul Ioan A. Dragalina

(1860-1916)

Dărâmand la 8/20 Aprilie 1885 vechea biserică a Borlovei, arhitectul cu renume Adrian Diaconovici a găsit în proscomidierul ei următorul pergament: „In zilele pre luminatului și stăpânitorului împăratului și craiului nostru Francisc I (1768-1835) s'a zugrăvit această sf. biserică prin osteneala acestor mai jos însemnați domni: protopresbiter Ioan Tomiciu (1771-1839), *Nicolae Dragalina parohul Borlovei*, Grigore Gareu ferștar, Petru Musteșea fraitar, Petru Cocie epitrop, Mitru Franț crâșnic. . .” Iar pe proscomedier însemnarea: „Acest sf. altar s'a zugrăvit cu cheltuiala cinstitului *preot Nicolae Dragalina* și a feciorului său Ioan. . . prin mine Mihai Velceleanu Moaler — maistor, din Docnecea. In Borlova la 2 Octomvrie 1836”.

Din neamul acestui *preot Nicolae Drăgălina*, așezat de ani mulți pe pragul grăniceresc al Muntelui mic s'a născut, la începutul secolului trecut, căpitanul Alexandru Drăgălina¹⁾ († 1880) din regimentul confiniar româno-bănățean Nr. 13. Cu decorații dobândite în revoluțiile dela 1848-1849 din Ungaria și Italia el părăsește armata austriacă și se stabilește, în 1859, la Râmnicul Vâlcea ca inginer șef al județului. Dar după zece ani, la 1869, se reîntoarce la Caransebeș.

Are meritul de a fi dat Banatului pe desrobitorul său.

Eroul Ioan A. Dragalina, neegalat încă în jertfa sângelui de un alt bănățean, s'a născut la 16 Decemvrie 1860 în Caransebeș. Școala primară și cea secundară le-a făcut la Râmnicul Vâlcea și Caransebeș. Cea militară, la Timișoara și Viena unde a urmat academia militară și școala de război.

Grănicer fiind s'a încadrat, la 1880, ca ste-gar în regimentul 43 infanterie din Caransebeș.

În campania din 1881 și 1882 contra Dalmației, Bosniei și Herțegovinei a săvârșit acte de vitejie citate pe armată și răsplătite cu medalie de argint și cu gradul de sublocotenent. „Aprobând Ministerului de război c. r. dep. 2. la 16 Noemvrie 1887 sub Nr. 6607. „ieșirea din armata austriacă și emigrarea în România“ el trece, dimpreună cu maiorul Dimitrie Ruja (1854-1918) din Frigor, munții.

La propunerea Nr 23, 299/1887 a ministerului de război român, condus de Ion C. Brătianu, Regele Carol I îl primește, la 9 Decemvrie 1887, cu gradul și vechimea avută, în regimentul 21 dorobanți.

Sublocotenentul Ion Drăgălina e urmat în țară de încă 200 ofițeri și gradați bănățeni. Opreliștea de trecere Nr. 3855 din 20 Octomvrie 1868 a ministerului de război imperial e neluată în seamă de ostași Banatului. Ingrijorat, comandamentul general din Timișoara împărtășește la 4 Noemvrie 1868 sub Nr 782 comandanților de unități din Banat, că „S'a comunicat ministerului ung. reg. de interne, din sursă de încredere, că mai mulți Români austrieci, fiind la București, au primit misiunea secretă să atragă în serviciul moldo-valah ofițeri și subofițeri din armata ces. reg., mai ales din Transilvania și să câștige simpatia trupei române față de guvernul din București.“).

Dar „emigrările“ în țara mamă continuă. . .

Istoria armatei române a dăruit generalului Ioan Drăgălina pagini de glorie. Căci el a fost nu numai un eminent strateg, ci și un neîntrecut constructor și organizator de oaste biruitoare, atât în războiul balcanic, cât și în cel al întregirii. Epopea patetică a vieții sale, dominată de o conștiință curată, de un patriotism luminat și de o consecvență și sinceritate dinamică, l-a situat între apostolii împlinirii aspirațiilor de independență și de viață liberă a poporului românesc.

Icoana ostășiei sale românești, de trei decenii, este o podoabă a iconostasului marilor generali ai României.

Iată-o:

La 1 Decemvrie 1888 regele Carol I-a înălțat locotenent și l-a repartizat la reg. 1 infanterie Craiova, apoi la reg. 2 Românați. La 10 Mai 1893 e înaintat căpitan. La 10 Mai 1899 maior. Înființându-se, în 1904, batalionul 9 vânători model la Ploești, e numit ajutor de comandant a lui. La 1 Aprilie 1905 i s'a dat comanda batalionului 7 vânători Cernavodă, iar la 10 Mai 1908 a fost avansat locotenent colonel. În această calitate a comandat școala militară de infanterie și a prezidat comisia de exminare a căpitanilor pentru gradul de maior. Ca colonel, avansat la 1 Aprilie 1911, a comandat reg. 34 infanterie Constanța. În războiul balcanic din 1913 a comandat brigada mixtă, care a avut misiunea să apere capitala.

1) Fiul „feoștarului“ Autorul.

2) Gr. Popiți: Date și documente bănățene.

La 1 Aprilie a luat comanda brigăzii de infanterie Ploești, iar la 28 Noemvrie 1915 cea a grupului Predeal, executând lucrările de fortificare a văii Prahovei.

La 28 Noemvrie 1915 a fost numit general. La 1 Iulie 1916 i-a dat comanda divizei 1 din Turnu Severin.

Dr Cornel Corneanu

Hristos, pacea lumii

„Izbânda Evangheliei, înseamnă sfârșitul tuturor războaielor — al războaielor dintre om și om, dintre neam și neam, dintre castă și castă, dintre popor și popor” — scrie gânditorul Giovanni Papini, în celebra sa carte „Viața lui Iisus”.

Iată un adevăr, care nu suferă nici un fel de contradicție și nici o sofistică argumentare nu-i poate sta împotriva. Hristos este și va rămâne pentru toate veacurile „Pacea lumii”.

El este „pacea de sus.” numai priu El pacea poate fi restabilită și pe pământ. „Pacea și bunăvoirea între oameni”, dorite și preamărite de îngeri la nașterea Izbăvitorului din ieslea Betlemică, sunt idealul către care trebuie să râvnească toată suflarea omenească.

În lume însă, lucrurile se petrec parcă, tocmai dimpotrivă. Caci de vreme ce Mântuitorul Hristos cel înviat din morți, ne întâmpină neîncetat cu mângăietoarele cuvinte: „Pace vouă!” și „Pace casei acesteia!”.

De vreme ce, fără întrerupere „pacea Lui ne-o dă nouă.” când nu mai poate fi nici o umbră de îndoială că „făcătorii de pace”, se vor învrednici de a se chema „fii ai lui Dumnezeu” când în sfârșit de două mii de ani în altarele Bisericilor lui Hristos de pe întreg cuprinsul pământului, preoții se roagă pentru „pacea a toată lumea” și pentru „vremi pașnice” — omenirea se găsește cuprinsă în valvătaia de foc a războiului, când, răni de sânge omenesc gâlgăie înspumate.

Giganticele paseri cu cioc de fier, ultima expresie a civilizației materialiste a veacului, duc cu ele groază, înflorare, moarte.

Din înălțimile albastre ale văzduhului, către care omul credincios își îndreaptă privirea, cerând binecuvântare asupra muncii și strădaniei lui, — se revarsă mereu și cu persistență diabolică, mii de tone de explosibil, dărâmand tot

ce mileniiile au clădit și stingând suflarea a milioane de vieți.

Vai, unde a ajuns omul care a ocolit pacea lui Hristos, care nu s'a pătruns pe pacifismul Evangheliei și a căutat în cea mai dogmatică răscruce a istoriei, deslegarea problemei păcii, nu prin Biserica Fiului lui Dumnezeu, a iubirii și a dreptății, ci prin șubreda construcție politică dela Geneva.

Domnul Nostru Iisus Hristos a spus ce-i drept:

„Nu socotiți că am venit să aduc pace pe pământ; n'am venit să aduc pace, ci sabie”. (Mt. 10, 34).

Dar ce adâncă prăpastie între înțelesul acestor cuvinte și realitățile din zilele noastre. Sabia simbolică a lui Hristos, a despărțit în două, o lume: apostoli și închinători ai Crucii. Ea a delimitat împărăția luminii, de cea a întunerecului.

Sabia spirituală a Mântuitorului, pe cei „nebuni pentru Hristos”, de detractorii Lui. Sabia de oțel a zilelor noastre însă, lipsită de un ideal cruciatic, este pusă în slujba exclusivă a distrugerii, a prăbușirii, a vărsării de sânge.

Făclia păcii, care a licărit timid pentru scurtă vreme, s'a stins. Preocupările economice și ura dintre popoare au înăbușit idealul de pace ce-l nutrește și propovăduiește neîncetat. Biserica Blândului Nazarinean.

Spinii înveninați ai urei, au strivit florile gingașe ale iubirii.

Războiul, această dramă sângeroasă de pe arena lumii, abia atunci va putea fi înlăturat, când buruiana va fi nimicită și smulsă din toate inimile; când râvei de pace a omenirii, nu va fi în stare să i se opue nici o forță oarbă; când peste idealul suprem al Bisericii: fericirea și mântuirea omului, — nu vor mai exista ambiții deșarte, de vremelnică supremație pământeană.

Abia când în fiecare din noi se va fi sălășluit pacea creștină; când dorința de pace și bună înțelegere va fi cuprins nu numai sufletul cine știe cărui visător ostracizat, ci sufletul omenirii întregi, — abia atunci sublima profetie a lui Isaia proorocul va fi îndeplinită: „Din spadele lor vor face pluguri și din sulite, seceri; un neam nu va mai ridica spada împotriva celui-lalt neam și nu vor mai învăța războiului!”.

Până la înfăptuirea acestui ideal messianic să nu încetăm însă a ne ruga din adâncul inimelor noastre: *Doamne, pace lumii Tale dăruiește!*

Pr. Oreste Gherasim.

„Faceți fapte vrednice de pocăință“

Meditație, rostită la conferința preoțească a tractului Făget, ținută la 11 Aprilie 1945.

(Continuare și sfârșit)

Simțit-ați acea adâncă cutremurare a întregii voastre ființe și acel fior Dumnezeesc pătrunzându-vă sufletul în momentul binecuvântării tainicej jertfe, atunci când ați avut ferma convingere, că v'ați apropiat cu deplină pregătire sufletească și trupească de aceste sublime momente liturgice?

Oare nu răsplătesc aceste mistice înfiorări toată osârdua și înfrânarea noastră premergătoare aducerii jertfei fără de sânge?

Dar acea euforie sufletească și trupească de după Sf. Impărtășire, nu este o satisfacție mult peste meritele noastre personale?

Desigur că da! căci meritul cel mare — este al „harului ce este întru noi, care ni-s'a dat cu punerea mânilor“... (I. Tim. 4. 14). Satisfacția trebuie să ne fie și mai mare, simțind și văzând că într'adevăr acest har „locuște întru noi“ că încă — prin bunătatea milostivă a Stăpânului — nu l-am pierdut, cu toată puzderia de păcate „ca nisipul mării“ pe care le săvârșim.

Și dacă toate acestea sunt adevărate, după-cum trebuie să recunoaștem că sunt, dacă ne vom îndrepta să cercetăm toate adâncurile cutelor celor mai ascunse ale cunoștințelor noastre, oare nu ne obligă momentul de față (antemer-gător tainei Pocăinței) să ne „învățăm ca totdeauna dela Eternul Învățător — să fim blânzi și smeriți cu inima“. (Mat. 11, 29).

Să ne aplecăm cu smeritele capete — spre pământul care este „așternutul picioarelor Lui“, a făcătorului nostru și să îngânăm cu vameșul: „Dumnezeule milostiv fi mie păcătosului!“ (Luca 18. 13).

Să nu așteptăm să ne strige în față pe dreptate, ceea ce ne strigă și așa pe nedrept, adeseori, dușmanii noștri și ai Bisericii noastre dreptmăritoare cu cuvinte de imputare ale Mântuitorului: Că „toate faptele lor le fac ca să fie văzuți de oameni, că își lătesc filacteriile și-și lungesc ciucurii hainelor lor... Și le place să stea în capul mesei la ospete și în bancile dintâi în sinagogi“. (Mat. 22. 5-6).

Să nu ne arză ca un biciu de foc, când vom avea să ne dăm seama în fața Judecătorului suprem de faptele noastre, inapelabile Lui sentință: „Vai vouă cărturari și farisei fățarnici! Că închideți împărăția cerurilor înaintea oame-

nilor, căci voi nu intrați nici pe cei ce vor să între nu-i lăsați!“ (Mat. 23. 14).

Ne privim îngrijorați, întrebându-ne nedumeriți ca auditorii celei dintâi predici a apostolului Petru: „Ce să facem bărbați frați? (F. 2. 37). Răspunsul ni-l dă proorocul: „Faceți fapte vrednice de pocăință“ (Mat. 3. 8) mai vărtos astăzi, în marea înclăștare a popoarelor, din care a răsărit până acum numai distrugere de valori incalculabile morale și materiale, aducând omenimea în pragul disperării. Crezut-am oare această omenime capabilă în veacul culturii și civilizației de atâta ură?

Hotărit nu! Trebuie însă să ne recunoaștem sincer și partea noastră de vină în izbucnirea acestei năpraznice uri, pe care noi am combătut-o — mult prea insuficient — prin propovăduirea prea timidă a evangheliei iubirii, ai cărei vestitori suntem cu cuvântul și fapta.

Să nu mai fie! „Căci iată și securea la rădăcina pomilor zace (Mat. 3. 10) și de nu ne vom năzuji cel puțin de acum încolo să aducem roade mai bune, să nu uităm că acei pomi ce nu aduc asemenea roadă „se taie și în foc se aruncă“.

Inimile noastre cunoscându-ne insuficiențele și slabele mijloace de luptă ce avem — tresaltă îngrijorare în fața uriașei sarcini ce ne așteaptă. Să nu uităm însă că avem un neprețuit ajutor și sprijinitor în acel „har al lui Dumnezeu, care este întru noi... și ni s'a dat prin „punerea mânilor“ (II. Tim. 1. 6).

Pe lângă smerenie și predicarea poruncii mari a iubirii, noi să fim cei dintâi, cari să aplicăm această poruncă prin: iertarea celor ce ne greșesc nouă și — cu toate vremurile potrivnice — prin aplicarea faptelor milosteniei sufletești și trupești, răscumpărând — în parte măcar — „mulțimea faptelor noastre celor rele“.

Să stăruim mai mult în rugăciune concentrată în mijlocul valorilor de patimi deslănțuite cari ne învălue din toate părțile, spre a ne confirma iară și iară credința, că avem lângă noi ancoră tare și puternică pe Cel ce ne-a zis: „Nu vă voi lăsa orfani“. (I. 14. 18) Și iată eu cu voi sunt în toate zilele, până la sfârșitul veacului.“ Mat. 28-20). Sărguindu-ne cu tot dinadinsul să facem acestea, credem că am făcut „fapte vrednice de pocăință“ și plini de smerenie, vom fi admiși să luăm parte într'un modest colțișor la „Ospățul Stăpânului“ cu toate scăderile și slăbiciunile inerente lutului din ființa noastră, știind că El ne-a asigurat că „Cele ce nu sunt cu putință la oameni, sunt cu putință la Dumnezeu“. (Lu. 18. 27).

Pr. Tiberiu Gherga

INFORMAȚII

Predică. Duminică în 17 I. c. va predica în biserica noastră catedrală Păr. D. Popescu.

† **Sublocot. Ioan H. Ciorogaru.** Plecat dela catedrala sa de învățător din com. Zorani, Jud. Severin, moare ca erou înainte cu câteva zile de victorie.

Dumnezeu să-l așeze cu dreptii!

† **Invățătorul Petru Roșu.** La 23 Mai s'a stins din viață, în Spitalul din Lugoj, în urma unei scurte, dar galopante boale, Locotenentul Petru Roșu fostul Inv. dir. al comunei Maciova, în vârstă de 33 ani.

Fiu de țaran, coborîtor dintr'o frunzășă familie din Tincova, după ce s'a nizuț să-și făurească modesta carieră de luminător sătesc, înarmat cu duhul credinței străbune ce-a primit-o încă în leagănul său familiar, dela tatăl său ostenitor în ale stranei Bisericii noastre, — și mai apoi perfecționat în școala nemuritorului Ioan Popasu din Caransebeș, al cărei absolvent a devenit — nu a desmînțit cu nimic misiunea sa nobilă, de luminător în ale dăscăliei și bun creștin al sf. noastre Biserici.

Serviciul divin a fost săvârșit de preoții: I. Borlovan Maciova, P. Adam și N. Suceveanu Tincova, B. Borlovan Peștere și I. Drăghina Mutnicul-M.

În biserica satului, pr. I. Drăghina a descris viața defunctului, evidențind comoara de fapte bune a acestui vrednic învățător, de o noblețe rară și cu un caracter integru.

În fața Școlii și a Monumentului ridicat întru aducerea aminte de Inv. dir. al satului căp. Ioachim Vacărescu, mort și el „Pentru Patrie“, unul din cei mai destoinici învățători de pe marginea Timișului, fiu al Tincovei — Dna inv. Falida Voștinaru din Căvăran, talmăcește în numele autorităților școlare simțămîntul de durere ce-l cauzează această pierdere în rândul corpului didactic.

În fața mormîntului din cimitirul comunei, așezat într'un minunat peisagiu al naturii, Inv. dir. D. Biriș din Sacul, rostește un mișcător cuvînt de rămas bun în numele colegilor și a prietenilor. Iar o fetiță din Maciova, copleșită de lacrimi exprimă recunoștința elevilor, față de bunul Inv. dir. care a plecat în altă lume.

„Dormi în pace scump erou!“

Decretul-Lege pentru organizarea și funcționarea Ministerului Cultelor a apărut în Mon. Of. Nr. 105 (Partea I).

Salarele personalului refugiat, pe lunile *Aprilie și Mai* a. c., au fost ordonanțate și'n scurt timp vor fi ridicate dela Ad-ția Financiară spre a se putea distribui.

Salarele se vor achita de către Casieria Eparhială personal, sau prin delegați cu procură în scris.

Cei cari se vor prezenta, vor primi și jămuriri referitoare la rețineri.

Pelerinaj la „Piatra Scrisă“. Duminică, în 1 Iulie 1945, ca în fiecare an se va face pelerinaj, la „Piatra Scrisă“, lângă Armeniș.

PARTEA OFICIALĂ

NOTĂ OFICIALĂ

Nr. 2719 Bs. 1945.

Sfântul Sinod cu adresa No. 589/945 din 12 Maiu a. c. ne înaintează în copie adresa No. 55.866/1945 a Ministerului Cultelor prin care ne arată că executarea promptă și loială a Convenției de Armistițiu constituie o datorie de onoare pentru Țara noastră. Fiecare cetățean este, ca atare, dator să ajute din toate puterile sale Guvernul Poporului, contribuind cu toată râvna la crearea condițiilor optime pentru îndeplinirea tuturor condițiilor prevăzute în Convenția de Armistițiu, Convenție care ne-a salvat în margine de prăpastie și ne-a deschis calea integrării noastre în familia popoarelor iubitoare de pace și de dreptate alături de marii noștri aliați și mai ales de U. R. S. S. cu care vom întreține în viitor cele mai strânse legături de prietenie și colaborare.

În acest scop Ministerul Cultelor invită clerul bisericesc, slujitorii tuturor cultelor religioase din Țară să lumineze poporul asupra datoriei fiecărui bun cetățean de a ajuta autoritățile legale în sarcina ce le revine, în legătură, cu Convenția de Armistițiu, arătându-le neîncetat răul pricinuit întregului popor dacă se îngreuiază colectarea bunurilor pe care ne-am angajat a le preda U. R. S. S. în cadrul unor minime despăgubiri de războiu.

În urmare P. Cuc. protopopi și Cuc. preoți din cuprinsul eparhiei noastre sunt invitați să intensifice în mod stăruitor propaganda publică pentru solidarizarea și participarea maselor la opera de executare corectă și integrală a Conven-

ției de armistițiu și să înainteze prin Consiliul Eparhial, rapoarte adresate Onor. Minister al Cultelor rezultatul concret al ascultării acestui îndemn, pentru ca Ministerul să poată dovedi că slujitorii altarelor ajută la îndeplinirea convenției de armistițiu și la executarea dispozițiilor Guvernului.

Caransebeș, la 1 Iunie 1945.

Episcop:

† VENIAMIN

Secretar eparhial:

Pr. Petru Toma

CIRCULARĂ

Nr. 2881 C. 1945.

Praznicul „Înălțării Domnului“ este cel mai fericit prilej de a comemora jertfele celor mai aleși fii ai Patriei, care au ridicat ființa Neamului, pe culmile unei existențe eroice.

Preamărindu-le faptele și cinstindu-le memoria, se va organiza o procesiune în fiecare parohie, Joi în 14 Iunie a. c., la cimitirul eroilor, unde se va savârși parastasul pentru odihna sufletelor eroilor Neamului nostru. C. Preoți vor rosti cuvântări ocazionale în care vor evidenția jertfele ostașilor noștri pentru dănuirea peste veacuri a Neamului și pentru întronarea unei lumi, mai bune, alături de marii noștri aliați.

La această comemorare vor fi invitate toate autoritățile civile și militare.

Caransebeș, la 5 Iunie 1945.

Episcop:

† VENIAMIN

Consilier referent:

Prot. Dr. Marcu Bănescu

A V I Z

La Reședința episcopescă se caută urgent un VALET și o FEMEE DE SERVICIU

Valetul va fi preferat cu armata făcută și 4 clase primare, iar femeia cu 18 ani și 4 clase primare.

Judecătoria de pace mixtă Caransebeș, instanța cărților funciare..

Nr. 308/1945 c. f.

PUBLICAȚIUNE

Judecătoria de Pace Mixtă Caransebeș, ca instanță de cărți funciare, având în vedere că, noile cărți funciare ale satului Vama-Marga, com. Marga Jud. Severin, au fost terminate, aduce la cunoștința generală următoarele:

1. Toți cei interesați, cari pot dovedi nevalabilitatea oricărei inscripțiuni din noile cărți funciare, efectuate în baza disp. legilor Nr. XXIX: 1886 XXXVIII: 1889, XVI: 1891 și în baza disp. ord. Nr. 47.532/1897, sunt invitați a-și înainta acțiunile lor, la această instanță, în termen de 6 (șase) luni, socotit dela data acestei publicațiuni, adică până la data de 11 Septembrie 1945 inclusiv, căci în caz contrar, acțiunea intentată după acest termen, nu poate ataca drepturile de carte funciară, câștigate, după expirarea acestui termen, cu bună credință de un terțiu.

2. Sunt invitați toți cei interesați cari doresc să conteste înscrierea dreptului de proprietate în baza posesiunii faptice, în cazurile prev. de art. 16 și 18 din legea Nr. XXIX 1886 și art. 5 și 6 din legea Nr. XXXVIII 1889, să înainteze la această instanță protestul lor, în termen de 6 luni, adică până la data de 11 Septembrie 1945 inclusiv, deoarece în caz contrar, după expirarea acestui termen, protestul nu va mai putea fi luat în considerare.

3. Sunt invitați apoi toți cei interesați cărora li s'ar fi adus, în orice mod, vre-o atingere dăunătoare drepturilor lor cazurile de transcriere prev. de disp. art. 18 și 12 din legea Nr. XXIX 1886 și 10 din legea Nr. XXXVIII 1889, să înainteze aceleia instanțe în termen de 6 luni, adică până la data de 11 Septembrie 1945 incl. reclamațiunile lor deoarece după expirarea acestui termen, inscripțiunile de acest fel, nu se mai pot ataca decât numai pe cale de proces și fără a se putea viola drepturile câștigate între timp, cu bună credință, de un terțiu.

4. Se pune în vedere celor cari au depus acte originale la Comisiunea delegată cu întocmirea noilor cărți funciare, că aceste acte le pot ridica dela această instanță depunând în schimb copii de pe aceste acte întocmite pe cheltuiala proprie.

5. În fine, se aduce la cunoștința publică, că vechile cărți funciare ale satului Vama-Marga, com. Marga, jud. Severin, au fost scoase din vigoare și că începând cu data de 11 Martie 1945 rezolvarea cererilor privind drepturile din noile cărți funciare ale acestui sat, se face potrivit dispozițiilor cuprinse în Regulamentul cărților funciare din 15 Decembrie 1855, a legilor și ordonanțelor ulterioare de complectare a acestui regulament.

Această încheiere se va comunica celor interesați.

Caransebeș, la 11 Martie 1945.

Judecător:

ss. Nic. Tănăsescu

cond. c. f.

ss. Ion Ianoși